

Nieuwsbrief

Marjanne
in Zambia

maart 2018

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

"When I remember He died for me, I will never go back again."

"When I remember He was nailed for my sins, I will never go back again."

Terwijl ik me achter mijn laptop installeer om de eerste nieuwsbrief van dit jaar te schrijven, zingen op de achtergrond vijf Bijbelschoolstudenten. Opeens dringt het tot me door, dat ik de laatste dagen echt weleens gewenst heb dat ik terug kon gaan naar daar waar ik vandaan kom... In een heel andere context weliswaar, maar toch... De omstandigheden hier overweldigden me soms zo, dat ik echt weleens denk: "Hoelang nog Heere?" En dan nu dit lied, dat me bepaalt bij de kern van ons bestaan. Het gaat niet om de omstandigheden, het gaat om Hem, Die aan het kruis genageld werd voor mijn zonden. Het gaat er om dat

ik me steeds weer herinner dat Hij voor mij stierf. Dan valt alles weer op zijn plaats en dan wil ik alleen maar zijn waar Hij mij hebben wil. Wat er ook gebeurt...

En er gebeurt hier veel en er is veel gebeurd sinds de laatste nieuwsbrief. Laten we maar gewoon bij het begin beginnen. Ik kijk terug op een heerlijk verlof! Al waren er aanvankelijk wat zorgen door de uitslag van het gebruikelijk bloedonderzoek, snotterde ik het grootste deel van alle weken en miste ik de door mij zo gewenste zon en vrieskou tijdens de grauwe regenachtige winterweken van januari, dat kon de vreugde niet wegnemen van bij familie te zijn, met vriendinnen te kunnen optrekken en bij de thuisgemeente te zijn. Met de nodige spanning tufte ik het halve land door over akelig volle autowegen, soms wel vijf banen breed, om presentaties te houden over het werk in Zambia. Dankbaar kijk ik terug op vele waardevolle ontmoetingen met mensen én kinderen, die telkens weer zo trouw meeleven!

Maar dat was nog niet alles. Ik maakte ook nog een geheel tot in de puntjes verzorgde Rijnreis. Prachtige burchten en dorpjes langs de oever. Voor u nu denkt dat ik zo'n boottocht uit een of andere vakantieids heb gemaakt... Nee, ik voer een paar dagen mee op het binnenvaartschip van vrienden! Het op dekschoenen

over de luiken naar de mast lopen en terugglibberen over een nat gangboord vond ik maar wat spannend... Ik mocht dan wel een drijfjas aanhebben, die kolkende golven net onder mij vond ik angstaanjagend genoeg... Goed vasthouden aan elk beschikbaar richeltje dus!

Het verlof vloog om en ik vloog ook weer. Ondertussen ben ik alweer een paar weken hier met beide benen op de grond geland. Het welkom was allerhartelijkst! Directeur Emmanuel en zijn vrouw Maggie kwamen mij in Lusaka verwelkomen, compleet met een bos bloemen! Ik heb in Zambia nog nooit bloemen gehad.

Marjanne in Zambia

In onze omgeving zijn die ook niet te koop, maar in Lusaka dus wel. De rode rozen, witte anjers en het groen hebben de zes uur lange terugrit in de warme auto nog overleefd ook!

Daarna werd ik in mijn huisje verwelkomd door allerlei soorten indringers met meerdere pootjes. Daar ben ik dan weer wat minder blij mee... maar vooruit... het grootste deel is voor mij op de vlucht geslagen. Alleen de miertjes, spinnen en hagedisjes zijn niet onder de indruk van mijn pogingen om het huisje voor mij alleen op te eisen, net als de familie eekhoorn, die hun verblijf heeft opgeslagen tussen het plafond en het dak van golfplaten...

Dezelfde week dat ik arriveerde, kwamen ook de Bijbelschoolstudenten binnendruppelen voor hun eerste semester. We hebben er nog nooit zoveel gehad; wel veertig! De openingsdag was geweldig! De vrouwen van de staf waren een hele ochtend bezig om een geweldig maal te bereiden voor alle studenten en stafleden. Maggie had zelfs een enorme taart gebakken. We haalden er 80 stukken uit!

Tijdens het eten van de nsima, koolsla, stukken geroosterde kip en geit, waren er studenten die ons vermaakten met een gedicht, een voordracht of een lied. Na de maaltijd was het tijd om elkaar beter te leren kennen. Het samenbindende effect van spelletjes doen op mijn verjaardag heugde sommigen nog best, dus was er besloten dat ik maar weer zoiets moest doen... Ooit weleens stoelendans gedaan met veertig studenten bij ruim dertig graden terwijl de luchtvochtigheid van het regenseizoen voelbaar is? Het zweet gutste van me af!

Voor wie wil afvallen... dit is dé manier! Ik was zomaar twee kilo kwijt binnen een dag! Tot nog toe heb ik ze nog niet terug kunnen vinden... Het is ook dé manier om karakters te leren kennen. Het werd voor iedereen duidelijk hoe fanatiek ik ga voor de winst... Ik ben blijkbaar wel een vechtertje...

Ik voelde die vechtlust ook lijfelijk van binnen op het moment dat het echte werk weer begon. De directeur praatte me bij over de ontwikkelingen tijdens mijn verlof. Er waren moeilijke weken geweest. Het had een maandlang niet geregend, terwijl dat juist zo hard nodig was. Er was een cholera-uitbraak geweest, waardoor veel schooljes hun deuren wekenlang gesloten moesten houden. Maar het ergste van alles was om te horen hoe verschillende stafleden zich hebben opgesteld. Het zijn onze eigen boerderijmensen die de maïsvoorraad voor de studenten hebben verdonkeremaand, die de accu van het vrachtwagentje van de

boerderij hebben verwijderd (en dus rijd ik nu tomaten en kolen naar de markt en haal geiten op...), die het irrigatiesysteem van de groentetuin ontmanteld hebben, die een koe hebben laten verdwijnen... en zo kan ik nog wel even doorgaan. Ze houden elkaar de handen boven het hoofd... Waarom? Waarom? Wat nu? Wie is er nog te vertrouwen?

Ook mijn opvolger in het scholenproject heeft duidelijk een aantal regels aan zijn teenslipper gelapt. De andere trainers volgen dan natuurlijk ook wel heel makkelijk... Het maakt me van binnen zo boos! Ik weet dat ik geen verantwoordelijkheid meer draag voor deze mensen... Ik zie dat de directeur zijn uiterste best doet om alles in rechte sporen te leiden, bijna dag en nacht werkt en zelfs zijn eigen salaris erbij in laat schieten... maar o, wat is dit frustrerend!

DV halverwege maart is de jaarlijkse bestuursvergadering. Er zullen harde noten gekraakt moeten worden. Gebed is hard nodig!

Ik ben blij dat ik er persoonlijk niet bij hoef te zijn. De komende maanden, zo de Heere wil en wij leven, zal ik veel op pad zijn. Deze maand staan een conferentie in Lusaka en eentje in Namibië op de planning. Ook voor april en mei staan er al een mooi aantal conferenties ingeroosterd en meerdere aanvragen moeten nog gehonoreerd worden. Ondertussen mocht ik ook al een les geven aan de Bijbelschoolstudenten. Dit keer een EHBO les. Ook leuk!

Ik kijk er naar uit om de conferenties te mogen doen. Dan ben ik ook letterlijk weg uit wat me hier zo kan frustreren en wat toch echt wel een paar keer maakte dat ik graag in Nederland had willen zijn. Zeker toen ik hoorde over zonnige vrieskou en schaatspret... en het hier dezelfde dagen haast onophoudelijk regende. Onze zandweg was net een rivier... Ik wist niet hoe ik mijn was droog moest krijgen... Bovendien gaan de enorme tropische regenbuien vaak gepaard met heftig onweer. Het sloeg zelfs een keer zo'n 20 meter bij mij vandaan in. Dat resulteerde in veel opgeblazen lampen op de post, 24 uur geen elektriciteit en dagenlang geen internet. Niet leuk, maar ik was zo dankbaar dat ik zelf gespaard was!

Ondertussen denk ik wel veel na over wat omstandigheden met mij doen. Vechten of vluchten? Al ben ik van nature dan misschien meer een vechtertje, ik vlucht ook! Met alles wat me bezighoudt dagelijks naar de Enige, Die helpen kan! Het is heel duidelijk dat we te maken hebben met een geestelijke strijd. De duivel zal hoe dan ook altijd proberen om het werk in Gods Koninkrijk stuk te krijgen. Gelukkig weten we dat de echte strijd al gewonnen is op Golgotha!

Ondertussen zingen de mannen nu een lokale versie van hetzelfde lied. Het klinkt zo geweldig mooi!

"Als ik eraan denk dat Hij voor mij stierf, dan zal ik nooit meer teruggaan naar mijn oude leven.

Als ik eraan denk dat Hij vastgenageld werd voor mijn zonden, dan zal ik nooit meer teruggaan."

Gezegende gedenkdagen toegewenst en een hartelijke groet,

Marjanne

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden. Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar de thuisfrontcommissie:
marjanneinzambia@cgknunspeet.nl

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen?
Dat kan. Haar mailadres is:
marjannehendriksen@hotmail.com